Woźniak, Waldemar

"Forum pedagogów specjalnych XXI wieku", T. III, red. Jan Pańczyk, Łódź 2002 : [recenzja]

Studia Teologiczne 21, 470-471

2003

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MUZEUM HISTORII POLSKI

Jan Pańczyk (red.), ***Forum pedagogów specjalnych XXI wieku***, tom III, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2002, ss. 335.

W tej książce, pod redakcją J. Pańczyka, poszczególni autorzy odkrywają różne strony terapii wychowawczo – psychologicznej; niektóre z tych terapii w wielkim skrócie zostaną ukazane poniżej.

Biblioterapia jest jednym z rodzajów autoterapii w jej kreatywnym, korektywnym i profilaktycznym wymiarze, polegającym na użyciu wyselekcjonowanych materiałów czytelniczych jako pomocy terapeutycznej (s. 9).

Aktywność twórcza stwarza dzieciom warunki do zaspokajania zarówno potrzeb poznawczych, jak i emocjonalnych. Wykorzystuje ona różnorodne środki wyrazu, takie jak ruch, gest, pantomima, ekspresja plastyczna, muzyka, odgrywanie ról (s. 41).

Muzykoterapia kliniczna swoim działaniem obejmuje dzieci i osoby dorosłe z różnego rodzaju niepełnosprawnością – autyzm, opóźnienia rozwojowe, wady fizyczne, zaburzenia emocjonalne, upośledzenie umysłowe i in.; muzykoterapia kliniczna jest powołana do odkrycia w każdej jednostce istoty twórczej, utrwalania nabytych zręczności, wspomagania rozwoju kreatywności, wzmagania poczucia własnej godności (s. 89).

Hipoterapia – obcowanie z koniem jest jedną z możliwości kontaktu człowieka z naturą oraz przyczynia się do kształtowania charakteru człowieka; koń jest bowiem partnerem niełatwym do kierowania, wymusza na jeźdźcu pewne formy zachowania, aby współpraca była prosta a jazda przyjemna (s. 97).

Dogoterapia to działania wykorzystujące psy w rehabilitacji osób niepełnosprawnych, ale dające również efekty w terapii osób starszych i samotnych. Kontakt z psem doskonale wpływa na stan psychiczny chorego, poprawia jego samopoczucie i motywuje do podjęcia walki z chorobą (s. 125).

Gelotologia – terapia śmiechem; wpływa on pozytywnie m.in. na cały proces oddychania, to znaczy na wentylację, perfuzję – ukrwienie i dyfuzję – wymianę gazów oddechowych (s. 133).

Sportoterapia – trening sportowy niepełnosprawnych winien spełniać trzy podstawowe zadania: działać tonizująco na psychikę ćwiczącego, kształtować postawę akceptującą niepełnosprawność oraz wytworzyć nawyk uprawiania ruchu (s. 180).

Pluszowa terapia – w znaczeniu pierwszym termin ten oznacza intencjonalny program o charakterze socjalizującym, obejmujący całe rodziny dotknięte problemem alkoholowym, łącznie ze wsparciem materialnym i duchowym jej członków; w drugim natomiast – oznacza on program socjoterapeutyczny przeznaczony wyłącznie dla dzieci, oparty na zabawach projekcyjnych z udziałem pluszowych zabawek – „pluszaków" (s. 189).

Choreoterapia – w sztuce tańca wewnętrzne przeżycia człowieka uzewnętrzniają się bezpośrednio poprzez jego własne ciało, które jest jedynym istotnym instrumentem w tańcu (s. 211).

Delfinoterapia to zajęcia rehabilitacyjne w czasie których korzysta się z usług odpowiednio wyszkolonych, wybranych gatunków delfinów – wal biały, delfiny zwyczajne (s. 308).

Z powyżej przedstawionych treści wynika, że wprowadzenie do samowychowania, w konkretnych przypadkach (czy jednostkach chorobowych), winno być wzmacniane przez różnorakie działania. Recenzowana książka może więc okazać się bardzo przydatna dla chrześcijańskiej praktyki wychowawczej wobec osób specjalnej troski.

Ks. Waldemar Woźniak, UKSW

Józef Pawlak (red.), ***Filozofia na Uniwersytecie Stefana Batorego***, Toruń 2002, s. 286.

Przywrócony do życia (zamknięty w 1832 r. carskim zarządzeniem) dekretem Naczelnika Państwa Józefa Piłsudskiego Uniwersytet Wileński pod nazwą Uniwersytetu Stefana Batorego wznowił w 1919 r. działalność którą znowu przerwano w grudniu 1939 r. (nakaz władz Litwy).

Uniwersyteckie środowisko Torunia, które zawdzięcza zaistnienie uczelni w Toruniu przede wszystkim Profesorom Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, którzy po zakończeniu II wojny światowej ewakuowali się z Wilna, zorganizowało w roku 2000, w ramach Instytutu Filozofii UMK, konferencję naukową poświęconą filozofii na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie w latach 1919-1939.

Owocem tej konferencji jest publikacja pod tytułem *Filozofia na Uniwersytecie Stefana Batorego*, która nawiązuje do publikacji pt. pod red. R. Jadczaka i J. Pawlaka (Toruń. 1997) pt. *Filozofia na Uniwersytecie Wileńskim*.